

J
O
G
U
I
N
E
S
D'
A
R
T

EXPOSICIÓ J. TORRES-GARCÍA

— A LES GALERIES DALMAU —

CARRER PORTAFERRISSA, 18, INTERIOR

OBERTA DES DEL
20 DESEMBRE 1910,
A LES SIS TARDA

I
N
V
I
T
A
C
I
Ó

Sr. Gn _____

F. RAMBLA; CONSTRUCTOR

El noi ha d'aprendre jugant, car el joc per a ell ha d'ésser exercici de múltiples experiències i activitats. De descobertes i troballes. De conciença de les coses i de si mateix. D'iniciació a futures empreses i estudis. De desvetllament de la personalitat.—I per això, tot aquell que hagi d'educar-lo, no deurà mai privar-lo d'aquesta constant i lliure activitat i, menys encara, imposar-li quelcom de contrari a son desvetllament de dins a fora.—Doncs ell té dret a devenir home lliure. Home lliure en el pensar i en el fer.

La joguina, com hem dit, pot ésser un mitjà d'educació. Potser no dels més importants. Però, per tant, que excita en tan alt grau son interès, devé un principi motor de primera força, que pot i deu aprofitar-se. I, per tant, a tota construcció de joguines, deu presidir una gran cura.

En primer lloc, s'ha de pensar que el noi es mou sobre realitats. No

sobre aqueixes coses fantàstiques i inexistent, que tots portem. El pas-sat no l'importa, ni la poesia. Però, a canvi d'aquesta faramalla inútil, la seva visió intuïtiva el duu a la veritable coneixença, que inclou la més pura i real imatge estètica. — La jo-guina, per tant, ha d'esser quelcom d'acord no sols amb tot lo vivent que el rodeja, sinó amb tot allò de més actual, més de l'hora present que, en major grau que als grans, interessa als nois. I això, ja no cal dir, interpretat a compàs, també, de la evolució estètica. Perquè si l'artista — el veritable artista — per mitjà de la seva obra, pot dir-se que, en cada moment dels temps, crea per a tots, quelcom a manera d'òrgans nous per a enfondir en la coneixença de la vida, el noi, des de'l primer moment, ¿per què no ha d'educar-se vers la mateixa orienta-ció? Això és lo que deu ésser, i el mateix en relació amb la pedagogia.

de la que el constructor de les joguines deu ésser un col·laborador.

S'acostuma a veure el contrari. La joguina sol ésser quelcom de fantàstic que no respon a res de tot això i, menys encara, a la realitat de les coses. Això, quant no és francament escola de mal gust, per lo grotesc (decantant així al noi a les coses lleugeres i tendint a formar així son esperit) o per lo virolat dels colors, o bé per lo que és objecte de la mateixa joguina en si.

A més, en general, la joguina no diverteix al noi, i, això, per la seva manca de sentit real. Perquè sols la veritat té interès per a ell. Ja, èl volguer divertir-lo constitueix una grossa equivocació, car la diversió o joc, per a ell, consisteix en l'exercici de son esperit creador i en la satisfacció del seu afany de concixença, i no en esmersar el temps en una cosa vana, com generalment es creu.

Per fi, cal portar l'atenció a dues

coses que, no per ésser secundàries, deixen de tenir importància. La fragilitat de les joguines, en general, i lo antihigièniques. Lo primer pot constituir un engany, amb vistes al lucre, molt censurable, però, en si, sense transcendència. Lo segon ja és més greu, pel perill que enclou, que és deure evitar. Del contrari, el fabricant de joguines no fóra l'amic del noi, com deu ésser-ho, sinó l'encobert enemic. I els pares culpables de complicitat.

Per fi, altra consideració. Si el noi trenca una joguina, és, en primer lloc, per investigar; després, per a modificar-la: coneixença i creació. Donem-li, doncs, la joguina a peces, i que ell faci el que vulgui. Així ens adaptarem a la seva psicologia.

J. TORRES-GARCIA

PER A DEMANDES:

OTS & ROQUER

BAIXADA S. MIQUEL, 2, ENT.

==== BARCELONA ====